

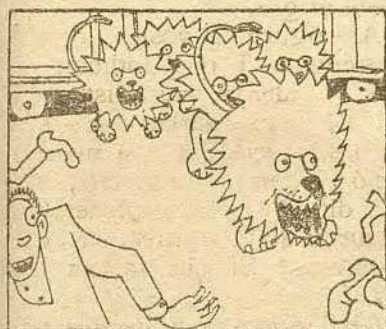
XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER NOU, 45

ANY II — NUM. 46
BARCELONA, 4 OCTUBRE 1923

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

Qué es el futbol? Ilusión! **Qué es un león? Un cordero.**
Qué es el escoré? Una ficción. **Qué es el Barça? Un campeón (de 1922)**

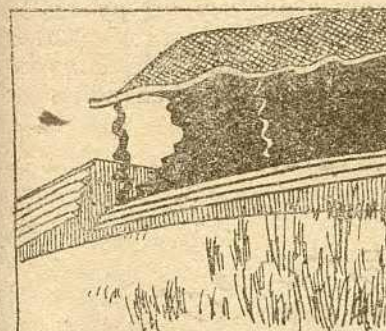
Llegó el tren, y once leones,
sin gábia ni domador,
en un instante sembraron
el pánico y el terror.

Tras de ellos iba una escolta
de boinas, puros y palos,
que llegaba convencida
de que los nuestros son malos.

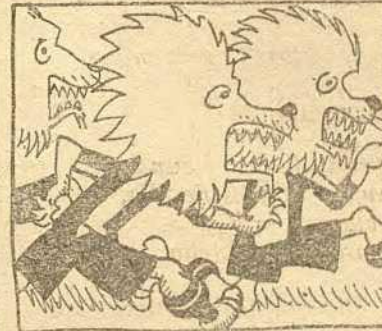
Recordando la final
y sin fiar en la Historia,
que diz que todo fué xamba,
creían en la victoria.

Llegó el día, y los diez mil,
la hierba, el campo y el busto,
todo sufría de angustia,
temiendo un serio disgusto.

Sabino, Carmelo y Laca,
con su aire de pavoros,
de leones indomables,
convirtiéronse en corderos.

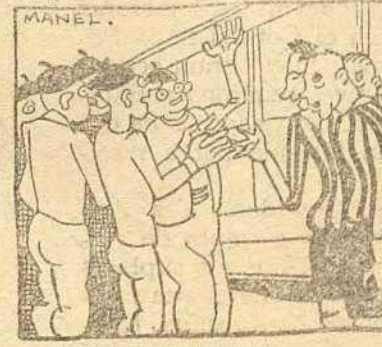
Y Sancho, Carulla y Piera,
en justa compensación,
dejaron de ser cordero
para volverse león.

Camorera, que arbitraba,
yendo de aquí para allá,
hacía la misma pinta
d'una agulla de picá.

Y ¿qué pasó? Total, nada:
que el león, la boina y el puro,
después de tanta mandanga,
se vieron en un apuro.

Y al llegar a su país,
los que esperaban el tren
dijeron: «Es un deslíz»,
y dieron el parabién.

10 CENTS.

BARRILA I... PROU

«QUICOFF, ATURRULLADO». — «¿QUÉ TENDRA?» — ACORDS TRANSCENDENTALS. — QUI S'EMPIPA, PAGA DOBLE. — PROU MANDANGA.

Tots vostès saben—i si no ho saben, ho suposen—que els xicots que fem el XUT! som el *no va más* de la brometa, el bon humor en forma i la bona fe *al por mayor*; per això i per res més, per a fer-los-hi passar un bon rato, per a treure'ls-hi les cabòries i els rodaments de cap que produeixen els comentaris tècnics i les ressenyes *sesudas* de les nostres esportives a la *vez* que *latas* revistes d'esports, publicuem, contents i alegrets, tant si neva com si plou, tant si és dia tretze com trenta vuit, cada dijous al matí el XUT!

Per això, avui, el nostre gran periòdic arriba ja quasibé a tenir la importància del *The Times* o *El Eco de Soria*, i compta amb subscriptors per tot el *globo terráqueo*, interior i exterior.

A les parets de la nostra Redacció s'hi llegeix, escrit amb brotxa per en K. Melo:

Si quieres ser feliz como me dices, no analices, lector, ni galvanices.

I al costat, allò de:

*No siempre la lata es llauna;
mas si mucho abusas de ella,
l'amo et clavarà la llauna,
o et trencarà una costella.*

Tenint en compte lo anterior, anem al gra.

Figurin-se que ens trobem en un conflicte que ni la *Sociedad de las Naciones* ni les *lumbreras* que formen el Consell de la Patxada, que està celebrant actualment les seves reunions a Babilòquia, han sigut capaces de donar-nos la fórmula per a resoldre'l.

Tots els jugadors, des dels «asos» de primer equip de primera categoria, fins als suplents d'un quint equip de quarta categoria, a més dels directius, federatius i tot lo acabat en *ius*, llegeixen, miren i examinen el nostre periòdic, i nosaltres, que sem-

pre hem procurat no agreujar a a ningú, avui ens trobem amb què, sense volguer, tenim agreujats a una sèrie de senyors (alguns d'ells bons amics nostres). I vostès diran: «Però, bé es lleven prou tard aquests senyors, per agreujar-se! Ara se'n recorden?» Sí, senyor; ara se'n recorden. I, saben per què? Doncs perquè sí, perquè és un sistema com qualsevol altre de dar-se *pisto* (fora d'algun cas personalíssim, en què confessem la nostra culpa i demanem perdó) per poder dir als amics:

—Saps, Fulano, que estic indignat amb «La Bruixa del Metro»?

—Qui és aquesta senyora?

—No ho saps? Un redactor del XUT! que m'ha dit que, per estar per casa, gasto sabatilles.

—No veig per què t'has d'indignar i l'has de volguer matar!

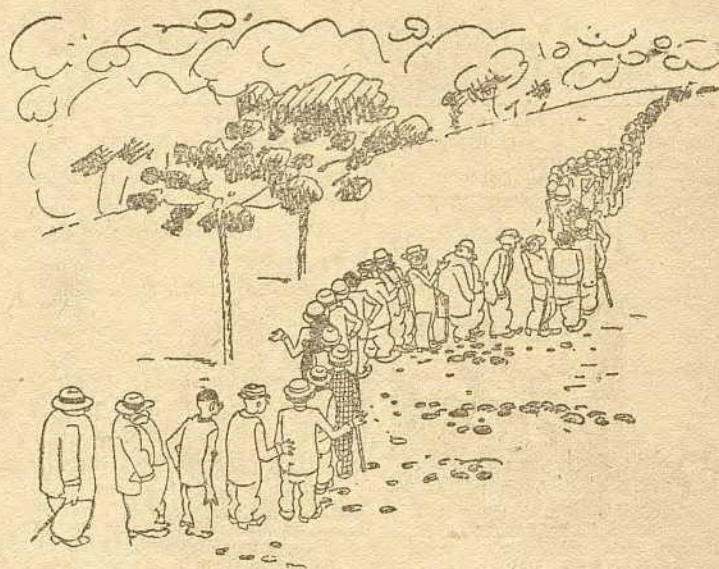
—Ah, no! Tu diràs! A mi que un periòdic seriós em digui *talòs, bueno*. Però els del XUT! ficar-se amb mi!...

I així, d'aquesta mena de manera, aquest senyor va explicant,

des del cambrer del cafè, fins al botones del despatx, que un periòdic de la importància del nostre s'ha ocupat de la seva persona, i no vulguin suposar si això ho diu a un altre que sigui..., etc., etc., i que també hagi tingut la diem-ne desgràcia de veure's més o menys *sacriticat* a les nostres columnes, i que si bé abans no n'havia fet cas, ara es dona compte que ell també té anem al gra.

Ara figurin-se vostès que això s'estengués i que tothom, qui més qui menys, hagi vist que el XUT! havia parlat d'ell, s'indignés, i veiéssim una manifestació d'homes indignats, més ben dit, d'«asos», de federatius, de directius, d'àrbitres, etc., etc., indignats! Sí que fariem broma!!

Així, doncs, reunits tots nosaltres, hem acordat per unanimitat, amb el sol vot en contra de tres o quatre, de dirigir-nos des d'aquí a dits senyors per comunicar-los-hi, amb tot el respecte que ens mereixen, que en aquesta Redacció es reben adhesions

Ha començat la cua per entrar al camp del «Barça» el dia 14 d'Octubre

per una gran manifestació de persones indignades contra el XUT! i contra tots els del mateix. Un cop n'hi hagi prous per a que la manifestació sigui dignem-ne decent, nosaltres mateixos ens cuidarem d'organitzar-la, per exemple, en un camp de futbol, a la mitja part. Això sí: sols els demanem un favor; no ha d'ésser una manifestació qualsevol; ha d'ésser una manifestació d'homes indignats contra nosaltres; que ha de sortir al camp indignada, pegant cops de

tranca i cridant: «Vatua l'ou!» i «Trenca-li la nou», etc., etc.

Serà la nostra penitència. Ja veuen que no els podem donar més facilitats. Nosaltres ho varem fer sense la més mínima intenció de molestar a ningú. Creiem que, comprenent-ho així, no es deuria molestar ningú. Si així i tot s'indignen, nosaltres els proposem un sistema de fer ostensible la seva indignació.

LA REDACCIÓ, REUNIDA
A LA SALA DEL DÒMINO

En Zamora a València

Més cursis que la Bertini

A València es veu que estan molt de llomillo. Si ho dubten, llegeixin això que retallem d'El Pueblo, i que parla del fenomen de los fenómenos, d'en Zamora, i se'n convenceran:

«Es en Valencia, quizá, donde más admiradores tiene el gran guardameta español.»

Home, Ricarditu! Vet aquí perquè sempre menges taronges. Deuen ésser present d'alguna admiradora.

«La presencia del notabilísimo equipier en la calle, en un teatro, en un café, en cualquier sitio público, produce en el gentío un repentino movimiento de curiosidad.»

Si fins els melons en el melonar aixequen el cap per veure'l!

«Y el popular futbolista, delgado, esbelto, vestido elegantemente, casi siempre descubierta su cabeza de rubia cabellera, peinada en raya por medio, sonríe...»

Vaja: com la Gioconda.

«Platko, está ocupando actualmente en el F. C. Barcelona, el lugar que dejó Zamora. Y Platko es presentado y aun anunciado como el rival de Zamora. Y Platko ha actuado ante el público valenciano, y ha obtenido un grandioso éxito.»

«Es, por tanto, muy humano

que el «as» español saliera ayer al terreno del encuentro, con un decidido afán de triunfar ante miles de espectadores, que son casi todos partidarios de Zamora.»

Riguin-se d'allò d'en «Joselito» i «Belmonte»! La rivalitat Platko-Zamora passarà a la Història.

«De un palco, ocupado por lindas jovencitas entusiastas, salió una voz que era como una alentadora llamada de victoria.»

«—¡A ver si demuestras que eres el mejor!

»Zamora sonrió, poniendo el mirar de sus ojos azules en aquel manojo de caritas bellas y alborozadas y saludó en galante reverencia, como si quisiera decir:

«—¡Será como usted desea, con tal de merecer un solo aplauso de sus manos divinas!...»

Completament versallesc. I, ultra això, cursi com una americana de «refli».

Però en Zamora no va lluir-se. No el van xutar, i una vegada que van fer-ho, l'hi van encolomar. Vegi's com:

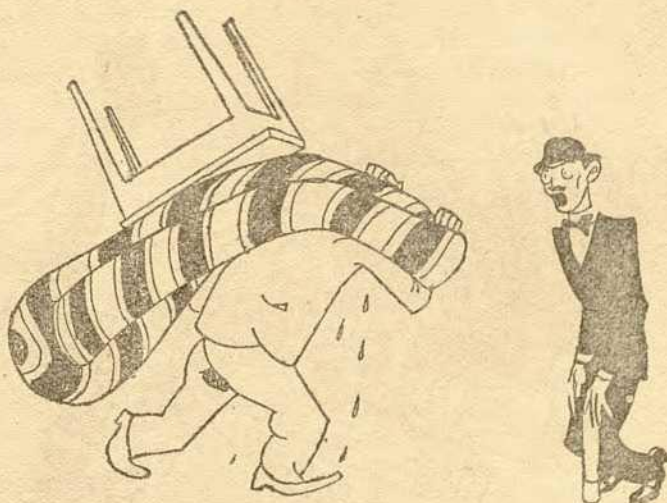
«Venía el balón sin fuerza, hacia la portería valenciana; «éste» (qui?), salió a recogerlo y en aquel preciso instante se interpuso un equipier contrario, tropezando con el guardameta español.»

«Cayeron al suelo los dos hombres; y así, sin que nadie lo impidiera, entró el balón en la meta, avanzando débilmente ante la vista iracunda de Zamora, imposibilitado de detenerlo.»

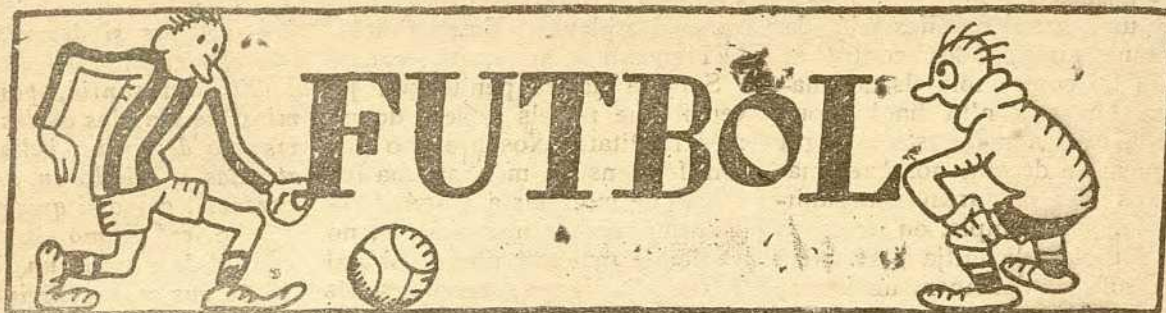
No sé per què els contraris han d'interposar-se entre el porter i la pilota. Ves què devien dir las lindas jovencitas entusiastas!

No en facis cas, Ricard. A València són així.

Tota la correspondència dirigi-la a l'Apartat de Correus número 925

—Es allò! Abans ho empenyava per anar als «toros», i ara ho empenyo per anar al futbol!

Els "leones del Norte" amb la cua entre cames.

Tot allò de què *resurgieron otra vez los indomables leones del Norte* i allò altre de què *el futbol catalán se halla en plena decadencia*, que deien a Bilbao quan, amb una xamba sense precedents, l'«Athletic» s'adjudicà el títol de campió d'Espanya de 1923, s'ha vist que era pura literatura i somnis d'opi.

Aquesta vegada els hem desenolat d'una manera tan definitiva, que per més arguments atenuants que treguin els de la boina, la processó els correrà per dins, sentint-se per dintre els budells uns cants funeraris que no s'assemblaran en res amb aquell cèlebre «Aliron!...».

En Vidal, que el dia de la final ens va enlluernar, posant-nos en el dubte de creure si aquell espectec de xurros eren producte d'una

tècnica madurada, o bé li sortien per carambola, el dissabte i diumenge s'engrunà com els ídols de fang, devenint un porteret espantadís i nerviós, que no sabia on posar-se per tancar el gol de les sotragades de l'Alcàntara i d'en Sami.

Els 2 a 0 del dissabte i els 5 a 1 del diumenge, són merescudíssims, i a Bilbao, per més articles de fons que escriguin, no podran, com l'altra vegada, distreure l'opinió, endossant-los-hi aquella llauna dels leones del Norte.

En Travieso és un bon xicot que no fa altres *travesuras* que deixar-se pendre la pilota pel primer que se li posa davant.

Els únics que ens han convençut una mica han sigut en Rouse i en Carmelo.

Els del «Barça» no s'hi veien de contents. L'Alcàntara, amb tot i tenir un dissabte de mala lluna, va actuar de davanter centre, substituint a en Sami, que s'entretenia fent salts mortals, i

va donarnos la sensació de què és un davanter aciençat i gens individual, com sempre.

En Martí i en Sagi, excel·lents, i en Piera a estones va tornar a ésser aquell Piera de *nuestros amores*.

En Sancho i en Pascual, justos en llurs papers, i en Carulla i en Torralba, un parell de *pinches* que es varen atravesar als de l'«Athletic», no deixant-los fer res de bo.

Els demés no desferen el conjunt.

No som aficionats a anticipar els aconteixements ni a fer de pitonisses, sonàmbules, ni vidents com madame de Thebes, però després de lo vist ens sembla que aquest any la Federació respirarà satisfeta...

Dos partits sorpreses i uns "scores" més sorpreses.

Després dels 389 i mig partits amistosos de la temporada, la «Unió de Sans» ha clavat panadèria a l'«Europa»; és clar que per un resultat molt just (3 a 2), però no per això s'han de deixar de tenir en compte les dues darreres victòries dels de Sans, que nyat al campió d'Espanya del grup «B» i al de Catalunya del grup «A».

Els de Sans, que no esperaven, ni de bon tros, un resultat favorable, al veure que tenien dos gols d'avantatge a la primera part, varen jugar de tal manera, que, si segueixen així i en Greenwell no els deixa, donaran disgustos en el campionat que ve.

—Té, noi, que ens pesa massa.

L'«Espanol» ha continuat la seva sèrie *ininterrumpida* de triomfs, guanyant al «Martí» (que va de «capa caïda») per tres a zero, després d'un partit que, com el jugat anteriorment amb el «Júpiter», *hubo de todo como en la viña del Señor*, notant-se, sobretot, l'abundància de pinyes i bolets.

Esperem que avui ens demostraran que aquestes victòries no són *misterios del destino*, guanyant les onze copes Veia, encara que és de suposar que l'«Europa» voldrà fer pagar a un o altre el resultat amb la «Unió», i en aquest cas no ens estranyaria que les victòries de l'«Espanol» fossin avui interrompudes.

senyor La Riva es proposava fer cine en aquest quiosc...

—¿Cómo no? El señor La Riva es un gran amigo. Se fuma las cajas de puros sin destaparlas. A mí me gusta mucho el cine.

En Gamper tus, es grata, s'enuega, escarba la tierra i fresseja.

—Quant ne volèu d'aquest quiosc?

—¡Válgame Dios! ¡Y qué pronto le ha dado! ¡No vaya a perderse! ¡Y a su edad!

Allò era una passejada en tota regla.

Un quart més tard en Gamper caminava Rambles amunt, amb el cap cot i arrossegant els peus, rondinant:

—Què diran els 10,000 socis? Què diran els 10,000 socis?

Dova

La Rambla de Canaletes

Tots vostès ja saben lo que és la «Penya Conti».

Així com de la «Penya Mosca» ja quasi ningú en parla, de la «Penya Conti» tothom en fa elogis. I la gent en fa elogis perquè representa la burgesia del futbol, una mena de Patronal de la cossa.

Però com que es tracta de quelcom que dintre de poc causarà l'admiració de tots els que fan consumacions de conversació al quiosc de Canaletes, ens deixem de preludis que podrien ensopir l'atenció dels nostres llegidors, i anem de cara al gra.

El senyor Gamper, que és el soldà de la «Penya Conti», va proposar als companys de penya una propaganda gràfica i informativa servint-se del quiosc de Canaletes.

...I vet aquí que un dia aparegueren uns òvals de ferro buits de dintre i col·locats al voltant de la teulada del quiosc, i la gent va començar a intrigar-se.

A la nostra Redacció es rebien cartes i més cartes demanant una explicació, esperant que nosaltres, que tot ho sabem, els en féssim cinc cèntims.

L'amo ordenà de seguida:

—Senyors Dova i Quicoff: agafin les cames-i, batent el record de marxades destrempades, arribin-se a sonsacar a la «Penya Conti».

Com que nosaltres amb en Gamper hi tenim de bo, a ell vàrem dirigir-nos.

—...?

—Es tracta d'una propaganda suggestiva. Els dies de partit ens instal·larem, com de costum, en

aquesta tauleta del «Continental», i per mitjà d'un aparell de cinematògraf projectarem incidents del partit en cada un d'aquests òvals...

—Ovals, senyor Gamper;—és amb v baixa.

—Bueno! El cas és que d'aquesta manera d'un tret matarem dos pardals: farem propaganda pel «Barça» i precipitem la feridura d'en La Riva.

A l'arribar aquí, en Quicoff somriu, més enigmàtic que no pas sarcàstic.

—De què riu?

—Home, que podria ésser que en La Riva ja hagués llogat l'estanc-pajarrera que hi ha més avall.

—Vol dir? Seria capaç!

En Gamper fa un bot i apreta a córrer com un endimoniat. Nosaltres el seguim, engrescats d'haver-lo posat en moviment, i d'aquesta manera poder inquirir i furgar.

En Gamper, boig i mig ofegat, treu el cap pel quiosc de tabac.

—Escolti... M'han dit que el

Talla que tallaràs...

De La Veu de Catalunya, «co vajant» a l'ex-campió:

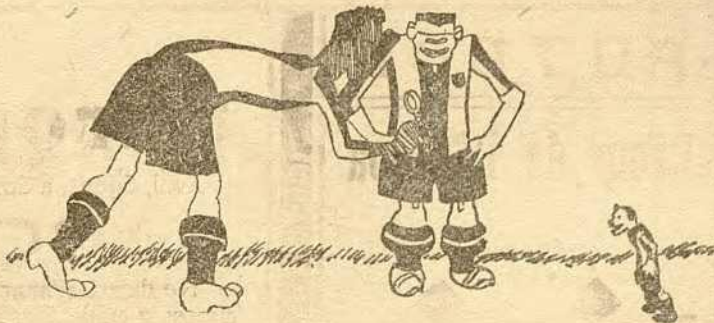
«...l'enorme multitud que envai les amples graderies del camp del Club degà.»

Degà? Ja veuran, si se n'entera el senyor Peris!

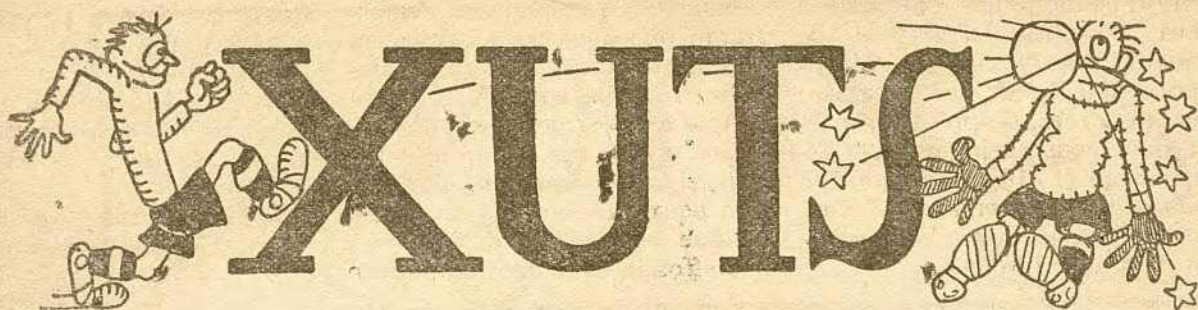
De Vida Deportiva, després de dir que en Sancho s'ha engraiat:

«...han demostrado que Sancho, hoy, está tan en forma como cuando las Olimpiadas...»

En forma? Es clar, tan grassonet, les formes són espèrants.

L'Alcantara i en Martí, buscant el conductor de la línia davantera

El dissabte arriba el «València».

Ens han dit que també arribaran dos barcos curulls de valencians.

Al tanto, chés! La llengua a la butxaca, si no, no n'ixquereu sencers! En eix país heu d'estar modosets.

El Monumental està trist.

En Julià, l'Artisus, en Serra, entren rabents i sense fer cas de les veus amigues d'altres taules i s'enfilen cap amunt.

Quan són dalt, l'Aigé, que d'ençà que és president té palpitacions, mal de pedra i s'ha tornat cardíac, els diu així:

—Qui mana a càn Ribot?... Sóc el president, o no ho sóc? Doncs, si sóc el president, que aquesta sigui la última vegada de perdre!

El senyor Aigé es retira satisfet cap el billar i pensa:

—Lo que és com a enèrgic, no em guanya ningú!

El diari *The Athletic Nelus*, d'Anglaterra, porta un anunci sol·licitant un entrenador per a un club de primera categoria de Barcelona. Dóna la coincidèn-

cia que en Soldevida del «Barça» és a Anglaterra.

Lo qual vol dir que els de la «Penya Conti» ja poden anar *al tanto* si volen fer entrar en Greenwell, i que en Roig Chovard pot dormir mig tranquil.

L'estudiante madrileño se'ns ha destapat. Es veu que el xicot estava tip de què el prenguessin de barrila, i se'ns ha revelat un «as»; dels petitets, però «as» al capdavall.

A nosaltres les revelacions ens engresquen. Amb això, prometem no fer-li més brometa i cantar-li allò de la «Marina»:

«Pascual, amigo mío...»

—Què me'n diuen dels xuts d'en Carulla?

—Que fan com els bitllets de mil pessetes.

—Per què?

—Perquè... són pocs i passen alts.

L'herba es nega categòricament a créixer en el camp del «Barcelona». Tant goig que hi faria! Però, ca! Es un camp estèril, com els esforços d'en Sancho per ésser elegant.

En Nogareda pensa convocar

a tots els socis agrícols del «Barcelona» per a buscar-hi el remei. I si això no dóna resultat, el xicot ja la té pensada: regar el camp amb Petrolí Gal o «Crece Pelo».

En Cabot, si això anés bé, se n'aprofitaria per a convertir sa clepsa pelada en un frondoso bosque.

En Cros deia el dissabte a en Quicoff:

—Amb aquests dos tantos ja n'hauríem tingut prou.

I encara gosa dir-ho!

Alguns socis incondicionals del «Barça» pensen demanar un puesto de castanyera per a en Coma.

Els atributs se li regalaran per subscripció.

Avui juguen els campions de Catalunya i l'«Español» les trasbalçades copes Vea.

Bueno, senyors. O se les guanyen com Déu mana, o se les fan a cara o creu.

Aquestes ditzoses copes semblen aquells pollastres de fonda que surten deu vegades a taula.

FUTBOL

Camp de l'Europa

El partit més interessant de la temporada

Europa - Español

Avui, dijous, a dos quarts de quatre de la tarda, disputant-se les

COPESES VEA

No deixeu d'anar a veure qui serà el definitiu guanyador de les copes; ja empatades per dos voltes.

Els de l'«Español» estan d'allò més engrescats perquè el passat diumenge varen guanyar les curses, el campionat de quarts equips al «Barça» i el partit contra el «Martinenc», malgrat l'aspecte verdunesc (se'n recorden de Verdún) del final.

Per això l'«Español» diu que: «Dondequiera que voy, va el escándalo conmigo.»

Tractant-se del «Barcelona», allò de «segundas partes nunca fueron buenas» fa figa. Allí sempre són les segones parts les que engresquen i decanten la balança. Sembla que els jugadors, a la primera, se'n donen vergonya, i que a la segona la perden.

Per això en Torres Ullastres, desitjós d'evitar els 45 minuts d'engúnia i mal de cor que pateixen deu mil persones en cada partit, proposarà que els *encuentros* comencin per la segona part i que, acabada aquesta, es jugui la primera.

Amb en Sami no poden comptar-hi mai en cap entrenament. Però en Pascual, que és home

de recursos, ha trobat un sistema.

En Sami rep una carta que diu:

«Sami, ya sabes que te idolatro. Tengo ansias de besarte. Te espero mañana a las 5 de la mañana detrás del campo del «Barça». Tuya hasta la muerte, MIO-SOTIS.»

...I en Sami hi compareix tot satisfet, i quan és allà es troba amb la colla del «Barça», que ja no el deixen guillar.

Amb aquest sistema aconseguixen que de tant en tant s'entreni.

—Escolta, Quicoff. Fixa't en quins salts que fa en Carmelo. Sembla que s'hagi tornat boig.

—En Carmelo, boig! Ai, no

URGE VENDER,

por no poderlo defender, un TÍTULO DE CAMPEÓN casi nuevo, pero con dos grandes abolladuras, recibidas en Las Cortes. Intermediarios, abstenerse. Es ganga. Dirigirse a T. Ravie-so. Bilbao.

m'ho diguis, que em fas recordar la llaminadura que més m'agrada!

—Quina?

—El *carmelo de-menta!*

(Plaff! Un barret aixafat...)

Els socis del «Real» bufen de tants partits-bolos com fa el seu primer equip.

Amb tant trasbalar jugadors els faran malbé, i n'és una prova la tombarella automobilística que va escriuir a en Canals i que de poc mata a en Sanahuja i a en Vila, que es salvaren de miracle.

A la penya dels ex-mosques (pobrets!), deia el doctor Romperedes:

—Ellos la diseñaron como el «Athletic»; nosotros los hemos estomacado dos golpes. *Ergo* y por consiguiente seremos campeones.

—Vol dir?

—Ya dije que no me retiraria sin serlo, y he dado mi palabra de no jugar pas el año que viene...

Això, que no ho sàpiga l'Aigé. Es feriria.

En el tramvia vàrem trobar-nos al senyor Cardona.

FUTBOL

A les 3'30 tarda

CAMP DE LES CORTS

Els dies 6 i 7

F. C. VALENCIA

CAMPIÓ DE LLEVANT

CONTRA

F. C. BARCELONA

—Estic molt content—va dir-nos.

—Sí? Ha cobrat aquella factu-reta dels vidres?

—No fiqui els peus. Ho estic perquè som invencibles. Ja li ho vaig dir que mentre jo menés el carro no en perdríem ni un. Ni contra l'«Sparta»! Ja cal que ho posi al XUT! No se'n descuidi.

Ja l'hi hem posat. Quin dia voldrà la factu-reta?

Elements del grup Z de l'«Español» varen anar a *La Vanguardia* per a protestar de les facècies que els fa don Narcís des del seu diari. Sembla que només publiquen els que perd l'«Español», i els que guanya, al pot.

Es la vestal que guarda el foc sacre de l'odi ancestral entre els *eternos rivales*.

La vestal és don Narcís.

Havem rebut un comunicat d'en Sami, que no publiquem *entero y pronunciado* perquè amb un «xut» no en tindríem prou. En ell ens diu:

«...un redactor del XUT!, baidant, va dir que en Cros era millor que un servidor. I un bel Riguin-se'n. (Ho fem.) Ell serà tan bo com vulguin, però jo, *asombrin-se* (ho fem), n'he ficat cinc, i ell ni va tastar-los. Si jo hi hagués sigut, el campionat no hauria guillat cap a Vizcaya...»

Això és més lògic que el pànic del senyor Aigé.

Una pregunta. Aquell senyor que dóna les sortides, pistola en mà, als corredors de can «Barcelona», ja té permís per a portar armes?

Al tanto, que sabem que volen denunciar-vos.

Valdrà més que ho feu picant de mans, com si cridéssiu al vigilant.

Encara que en Noga s'equivocui i cridi: «*Voy!*»

FUTUROS

internacionales solicitan secretarios que tengan letra menuda, sepan llevar los libros y sean prácticos en asuntos femeninos y en el reclamo. Razón: Fortuny, 1. Acompañar retrato.

Sabem que en Sami vol jugar de mig i que està tip de viure al costat de l'Alcàntara. Com que tots dos són *oportunistes*, es disputen les oportunitats, i això els fa dur mala vida.

Que el facin mig.

Després de tot...

En Mallorquí és el successor del *fiero Montesinos* al primer equip de l'«Español».

Al partit del «Martínez» va treure el geni.

Vejam si t'haurem de dir nosaltres que s'ha d'ésser més seriós i més deportiu!

Un rotatiu barceloní parlava l'altre dia del *divino Sami*.

Home, nosaltres trobem més guapo en Julià.

Ara en Platko diu que no ho va dir allò de què en Sami era més vulgar que una gibrella.

I, en canvi, els de València diuen que hi poden pujar de peus.

Creu-me, rival d'en Zamora:

quan xerris, fes-ho en txeco-slovac, que t'estalviaràs disgustos.

En Zamora, a València, ha fet el caca jugant amb el «Benimàmet F. C.».

Home, que rebaixes l'article! Aviat et veurem treballar en el «Sporting Tramús» o en el «Rollet F. C.»!

El fer d'atracció, *bueno*; però no embrutar-se amb la fama.

En Bosch és amb en Cabot a Madrid, per anar a la Junta de la Federació.

No es parlaven, però davant l'anar a xafardejar, ja són amics. *Bueno!*

Decididament, els Ricards són grans homes.

Ricard Zamora, Ricard Alís, Ricard Cabot...

Ves per què els papàs d'en Cros no varen posar-li Ricard!

L'Alís ha retat al campió d'Europa, el belga Priet Hobin.

Noi, frena! Mira que pendràs mal! T'ho diu qui t'aprecia!

En Meléndez és el redactor d'atletisme de *La Jornada*.

No tenen res d'estrany, doncs, els *bombos* que es dóna.

Des de que en Bosch Catarineu és a Barcelona, les obres del camp de l'«Español» van de pressa, de pressa... Aviat «La Manigua Deportiva» farà goig.

IMPRESA COSTA: CARRER NOU, 45.—BARCELONA

LOS SECRETOS DEL FOOT-BALL

COMO
SE
JUEGA

60 cénta.

Interesante y bien documentado libro escrito por Don ANGEL FEMENIA, antiguo jugador y socio del Sindicato de Periodistas deportivos

COMO
SE
GANA

60 cénta.

Sibecas Germans

Fabricació especial de guants de boxa. EL MILLOR MATERIAL SPORTIU

Aribau, 35—Teléf. 5031 A.

